

Foaie Adolescentină

NR. 7 din 2015

Colegiul Tehnic " Ion Borcea " Buhuși

- Interviu*
- Eseuri*
- Rebus*
- Umor*

Nr. 7

ABORDAREA INTEGRATĂ A ÎNVĂȚĂRII	1
ARTA ȘI COMPOZIȚIA	3
ROLUL LECTURII. SPRE O ESTETICĂ A DARULUI. GENEROZITATEA ARTISTICĂ.....	4
FRANCOFONIA ȘI IDEALURILE FRANCOFONE	6
PROIECT EUROPEAN DE VOLUNTARIAT „STEP BY STEP”	8
LAURI PENTRU COLEGIUL NOSTRU.....	10
ÎN ÎNTÂMPINAREA SĂRBĂTORILOR PASCALE!	11
MODALITĂȚI DE SOLUȚIONARE A CONFLICTELOR DE MUNCĂ	13
PERSONALITĂȚI BUHUȘENE.....	15
Un savant din Buhuși la Polul Nord	15
Profesorul Gheorghe Platon.....	16
ADEVĂR VS FICȚIUNE.....	17
Cine a fost adevăratul Robinson Crusoe?.....	17
Cine este Matusalem ? Chiar a trait el aproape 1.000 de ani ?.....	18
Papasa Ioana (Ioan al VIII –lea).....	18
Totul despre existența și inexistența personajelor shakespeariene.....	19
<i>Romeo și Julieta</i> , nemuritoare poveste de dragoste	19
În căutarea cetății Troia	22
Potopul și Arca lui Noe.....	23
Cine e omul din spatele măștii de fier?	24
Triunghiul Bermudelor și disparițiile misterioase.....	25
Frescele din Tassili și arta rupestră	26
Civilizații înaintea omului de Cro-Magnon.....	27
HAZ DE NECAZ	29
TESTE DE INTELIGENȚĂ	30

ABORDAREA INTEGRATĂ A ÎNVĂȚĂRII

O modalitate care încurajează cel mai bine abordarea integrată a învățării o reprezintă activitatea bazată pe proiect.

Proiectul, ca instrument de evaluare poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup, iar anumite sarcini de lucru pot fi realizate și în afara orelor de curs. Realizarea unui proiect individual poate reprezenta pentru unii elevi o sarcină de lucru care îi depășește și poate implica volum mare de muncă și costuri materiale. De aceea, voi prezenta etapele derulării un proiect de grup cu tema „Tradiții de Crăciun”, care a avut ca obiectiv principal valorificarea deșeurilor textile, de lemn, piele și ceramică. Astfel, s-a creat oportunitatea aplicării în practică a cunoștințelor însușite și a tehnicilor de lucru dobândite la mai multe discipline, în cazul nostru, educație plastică, matematică, discipline tehnologice și T.I.C., realizându-se produsul „Masca pentru Crăciun”.

Galerie cu exponate care include și măștile realizate în cadrul proiectului.

Etapele realizării proiectului:

Durata	Etapa	Activități desfășurate
Săptămâna 1	1. Angajarea în activitate 2. Stabilirea obiectivelor 3. Împărțirea clasei în trei grupuri și a sarcinilor în cadrul grupului.	<p>Stabilirea temei: elevii clasei a X-a E, împreună cu profesorul disciplinei tehnologice.</p> <p>Stabilirea conținutului proiectului: -semnificația măștilor populare; -materiale de bază și auxiliare: enumerare, caracteristici; -calculul necesarului de material, pentru confecționarea unei măști; -variante constructive (desene reprezentative). Forma de prezentare: document Word Produsul realizat: „Masca pentru Crăciun”</p> <p>Asumarea de responsabilități (pe opțiuni și competențe): -colectarea de surse bibliografice; -redactarea părții scrise; -colectarea deșeurilor de bază: lemn, textile, piele, ceramică; -colectarea altor materiale: mărgelă, semințe, pene, păr, blăniță, etc; -executarea părții desenate (variante de măști); -executarea produsului: „Masca pentru Crăciun”</p>

Săptămâna 2	4. Cercetare și creație	Sunt analizate materialele achiziționate, din punct de vedere cantitativ. Este verificată calitatea materialelor achiziționate. Sunt cercetate sursele bibliografice. Este stabilit necesarul de material pentru confecționarea măștii. Împreună cu profesorul de educație plastică se găsesc soluții optime de armonizare a materialelor, colorare și îmbinare a lor, pentru obținerea unei variante de produs eficientă: design-mesaj. Redactarea părții scrise.
Săptămâna 3	5. Procesarea materialelor 6. Realizarea formei finale	Semnalarea erorilor de conținut și remedierea acestora. Discuții privind executarea celor trei produse (măștile). Aranjarea pieselor produselor. Executarea produselor.
Săptămâna 4	7. Prezentarea proiectului 8. Feed-back.	Modul de prezentare este stabilit de membrii grupurilor. Cele trei produse (măștile) vor face obiectul unei expoziții. Sunt puse întrebări și făcute aprecieri, de către profesorul coordonator și comisia de jurizare a concursului „Parada costumelor de Halloween”, derulat de Cercul de Artă Textilă al Palatului Copiilor din Bacău.

Bibliografie

Stoica A., 1983, „Creativitatea elevilor” Editura Didactică și pedagogică, Bucuresti, pg. 220
M.E.C.I., 2009, „Standard de pregătire profesională – nivelul 3, calificarea profesională: Tehnician designer vestimentar”, București, pg.116.

Pictură realizată de Bogdan Mândrilă, clasa a X-a B,
prof. coord. Mihaela Craiu

ARTA ȘI COMPOZIȚIA

*„În timpul copilăriei am dormit.
În timpul adolescenței – am așteptat la ușă.
În timpul maturității - am zburat spre ceruri.”*
C. BRÂNCUȘI

Dacă nu am visa și dacă nu am păstra copilul din noi, n-am mai fi. Artă este o bucurie pe care ți-o faci întâi ție și apoi celorlalți. Artă este contrariul tăcerii, ea este unul dintre semnele complicității care ne leagă de oameni.

Copiii, ca și adolescenții, în lucrările lor nu merg pe făgașuri obișnuite, determinate uneori de conservatorism (idei, orgolii, pasiuni, norme etc.). Viața lor este spontaneitate, neprevăzut. Nu țin cont decât de ceea ce simt și se manifestă c atare fără opreliști. Nu au inhibiții și teamă de neprevăzut, de eșec, de consecințe etc. Conflictul dintre generații este de fapt rezultatul confruntării între conservatorismul adulților și puterea de creativitate inocentă. Dorința de evadare și eliberare este foarte puternică.

Desen realizat de Astanei Raluca,
clasa a IX-a A (coord. prof. Mihaela Craiu)

Spectacolul plastic, are o anumită organizare în spațiu, de la o idee unitară, la coerența ansamblului. A organiza o expoziție a tinerilor, nu este doar o însușire de lucrări. Este un fel de lucrare amplă, careia trebuie să îi găsești accente, părți nuanțate. Nimic nu trebuie să fie întâmplător. Aventura conceperii unei lucrări este lupta pentru găsirea expresivității, pentru organizarea stilistică a materiei colorate. Meșteșugul, înțelegerea, se câștigă numai printr-un efort constant. Harul este ceva cu care te naști. Îl ai sau nu îl ai. Artă trebuie să aibă partea ei de mister ce se cere cultivat, iar tinerii au prins esența acestui mister pe

care o valorifică la capacitățile sale maxime.

Cuvântul „compoziție” desemnează ansamblul mijloacelor, grafice mai degrabă decât cromatice, prin care artistul își organizează pictura. Compoziția pune în valoare unele personaje și motive și le estompează pe altele; face distincție între planurile din adâncime și cele apropiate (perspectiva); creează echilibru (simetrie) sau asimetrii care dau impresia de armonie, sau dimpotrivă, de tensiuni și instabilitate. Fiindcă este constituită din culori și linii de spațiu plat, pictura trebuie să fie studiată ca un plan, altfel spus, ca o suprafață orientată pe anumite direcții (sus, jos, la dreapta, la stânga; centru și margini) și structurată de elemente geometrice: puncte, linii, suprafețe etc.

Din primele timpuri ale creștinismului până la începutul epocii gotice, artiștii și-au însușit planietatea suportului, construindu-și imaginile cu ajutorul planurilor orizontale sau verticale. Mult mai recent, în Franța anilor 1970, câțiva artiști s-au grupat sub titulatura „Support – Surfaces”, pentru a indica faptul că scopul lor este afirmarea realității fizice a tabloului, a existenței sale ca suprafață.

Dar chiar în secolele în care pictorii au crezut că artă lor consta în „a intersecta o suprafață” (pentru a relua o definiție dată de Seurat picturii), ei n-au neglijat niciodată organizarea suprafeței tabloului.

Profesor Craiu Mihaela

ROLUL LECTURII. SPRE O ESTETICĂ A DARULUI. GENEROZITATEA ARTISTICĂ

„Numai în cuvintele limbii tale se întâmplă să îți amintești de lucruri pe care nu le-ai învățat niciodată. Căci orice cuvânt este o uitare și în aproape oricare s-au îngropat înțelesuri de care nu mai știi. Cum altfel am putea da folosință vie cuvintelor? Dar dacă în orice cuvânt există o parte de uitare, este totuși vorba de uitarea noastră și ea devine propria-ne amintire. Iar acesta este actul de cultură : să inveti nouitatea ca și cum s-ar ivi din tine.”¹ (Constantin Noica)

Invitația filosofului Constantin Noica din Prefața cărții sale de eseuri „Cuvânt împreună despre rostirea românească” este un îndemn la căutare adresat cititorului. În limba sa, acesta are libertatea de a uita, deoarece cititorul nu poate mereu explica de unde știe anumite lucruri, și de a participa la noutate, de a inventa noi înțelesuri, „ca și cum s-ar ivi” din el.

Care este rolul lecturii? Ce îl determină pe cititor să aleagă o carte , opțiunile sale sunt aleatorii sau sunt determinate de anumite criterii?

Lectura împlinește cititorului anumite așteptări, mai întâi de la el însuși, deoarece el este cel ce participă la decodificarea informațiilor din text. Nevoia de a citi poate fi încadrată, după teoria lui Maslow, mai întâi pe treapta a treia, la necesitatea de a comunica, deoarece „Literatura poate fi privită și ca o formă de comunicare verbală “², dar și pe treapta a patra, la nevoia de stimă, și pe treapta a cincea, la nevoia de autorealizare, în cazul cititorului care folosește lectura pentru a se autoperfecționa.

Conform teoriei lingvistului Roman Jakobson, fiecare dintre factorii constitutivi ai comunicării îi corespunde câte una din funcțiile fundamentale ale comunicării.

Context (Referent)

funcția *referențială* (*denotativă*)

Mesaj

funcția *poetică* (*estetică*)

Emitător-----

funcția *emotivă*

(*expresivă*)

(*persuasivă*)

-----**Destinatar**

funcția *conativă*

Contact / funcția *fatică*

Cod

funcția *metalingvistică*

Dacă „literatura este comunicare”³, atunci toate aceste funcții ale comunicării pot fi atribuite și literaturii. În cazul comunicării literare, pot fi întâlnite numeroase cazuri particulare, de aceea este la fel de adevărată afirmația că „literatura a putut fi deopotrivă înțeleasă ca o formă de noncomunicare.”⁴ În concluzie, funcțiile comunicării se manifestă sau nu în text, în funcție de situațiile date: text-literatură sau text-non-literatură.

Lucrarea de față are ca scop studierea intenției de generozitate artistică între transmițătorul operei literare (autorul) și destinatarul ei (cititorul).

Pornind de la afirmația semioticianului Italian Umberto Eco, conform căreia : „ Un text e o mașină leneșă, care apelează la cititor ca să facă o parte din munca ei”⁵, se poate afirma că transmițătorul (expeditorul, autorul) îi trimite în dar receptorului (cititorului) un mesaj , iar

¹ Constantin Noica, *Cuvânt înainte*, în *Cuvânt împreună despre rostirea românească*, Editura Eminescu, București, 1987, p.7.

² Liviu Papadima, *Hermeneutică literară*, Ministerul educației și cercetării, Proiectul pentru învățământul rural, 2006, p.30.

³ Liviu Papadima, loc. cit.

⁴ *idem*, p.31.

⁵ Umberto Eco, *Șase plimbări în pădurea narativă*, Editura Pontica, Constanța, 1997, p.67.

răspunsul așteptat este participarea acestuia la receptarea mesajului transmis, în condiții optime, ideale.

Tipuri de cititori

Paul Cornea delimitează șase tipuri de lectori⁶:

a) lectorul „alter-ego” care este scriitorul însuși. În această situație, în care autorul este propriul său cititor, asumarea sarcinii de lector este mult mai eficientă dacă scriitorul poate intra în rolul cititorului cu detașare, privindu-și „opera” cu ochi critic.

b) lectorul vizat (destinatarul), prezent în cazul corespondențelor sau a textelor implicit adresate. Cititorul este specificat, fără a exista ambiguitate asupra identității acestuia.

c) lectorul prezumtiv (ideal) este o proiecție a narcisismului auctorial, conceput cu valoare diagnostic pentru analistul psihologiei autorului. Wolfgang Iser⁷ afirmă că cititorul ideal este o ficțiune.

d) lectorul virtual (implicit, după Wolfgang Iser, intendat după Erwin Wolff), termen foarte apropiat de Cititorul Model al lui Umberto Eco.

e) lector înscris: cititorul, reprezentat „în carne și oase” în text; este personajul care găsește și publică un manuscris, uneori putând chiar influența și orienta lectura receptorului, a cititorului propriu-zis.

f) lectorul real (empiric) este cititorul propriu-zis care întâlnește efectiv textul și îl adaptează codurilor într-un mod adesea simplist; pare o realitate non-conceptualizabilă.

Desen realizat de Nicolae Nicoleta, clasa a XII-a E

Desen realizat de Dinu Andreea, clasa a IX-a D

Umberto Eco nu se oprește doar la a delimita diferite tipuri de lector, ci instaurează ideea cuplului Cititor Model-Autor Model: „Cei doi participanți la actul comunicării literare au responsabilități unul față de celălalt, deoarece autorul, nu numai că va prevedea propriul Cititor Model, ci va orienta textul astfel încât să-l construiască.”⁸

La rândul său, Cititorul Model are datoriile filologice, „de a recupera cu maximă aproximație codurile emitențului”.⁹

⁶ Paul Cornea, *Introducere în teoria lecturii*, Editura Polirom, Iași, 1998, pp 61-63.

⁷ Wolfgang Iser, *Actul lecturii. O teorie a efectului estetic*, Editura Paralela 45, Pitești, 2006, p.106.

⁸ Umberto Eco, *Lector in fabula*, Editura Univers, București, 1991, pp. 87-88.

⁹ *idem*, p.96.

Pactul ficțional

Autorul, deși având „o falsă identitate”¹, adică apărând deghizat în narator sau eu liric, are nevoie de colaborarea totală a cititorului, deoarece reușita actului de lectură depinde de echilibrul dintre lizibilitatea textului și competența cititorului.

Umberto Eco instituie termenul de „pact ficțional cu autorul”¹⁰. Prin acest contract între cei doi, cititorul, chiar dacă știe că pășește într-o lume fictivă, imaginară, se lasă prins în acest joc. Impresia oferită de Umberto Eco este că cititorul, în urma acestui pact, are posibilitatea să devină el însuși un personaj care poate păși fără restricții în „pădurea narativă”, în favoarea recompensei de a putea decodifica cu mai mare ușurință mesajul. Cu atât darul, opera literară, este mai facil receptat, cu cât încrederea în priceperea regizorului-autor este mai mare.

Generozitatea artistică

Din punctul de vedere al actului de generozitate artistică, relația autor-operă literară-cititor se transformă în dăruitor-ofrandă-beneficiar al darului. Se poate remarca faptul că, deși aduce un dar, în care sunt cuprinse framântări personale, măștile rolurilor, dar și talent, autorul primește el însuși un dar înapoi, o ofrandă a propriei sale conștiințe de a lăsa ceva important și folositor în urma sa.

Sunt situații în care scriitorul oferă anumite indicații „de lectură” cititorului, spre o mai bună receptare a operei sale: „Cartea mea s-ar vrea citită mai mult în spirit decât în literă.”¹¹. În astfel de cazuri, lectorul are atenția concentrată pe mesajul sufletesc, duhovnicesc. Am putea face afirmația că, astfel ghidat, lectorul depune eforturi susținute de a deveni Cititorul Model, teoretizat de Umberto Eco. Scriitorul Valeriu Anania focalizează interesul cititorului de a căuta, în ascunzișurile hățișului literar, adevăratul mesaj.

Îi îndemn pe cititori să aibă curiozitatea de a descifra, din fiecare carte, sensul ascuns, fiind conștienți că fiecare autor a pus în paginile sale, cu mare generozitate, un dar.

Prof. Cornescu

Diana

FRANCOFONIA ȘI IDEALURILE FRANCOFONE

Termenul de „Francofonie” a fost utilizat, într-o prima accepțiune, la sfârșitul secolului al XIX-lea, pentru a desemna spațiile geografice unde limba franceză era folosită în mod curent. În anii 1950-1970, s-a avansat ideea unei comunități francofone, fapt care a condus la crearea primelor organizații și instituții francofone. La 20 martie 1970, s-a înființat Agenția de Cooperare Culturală și Tehnică (ACCT), cu sediul la Paris, unica organizație interguvernamentală și principalul operator al Mișcării Francofone.

Cuvântul a fost conceput de către geograful Onesime RECLUS (1837-1916), care s-a gândit să clasifice locuitorii Terrei în funcție de limba pe care o vorbeau în cadrul familiei sau a relațiilor lor sociale. Acest lucru l-a determinat să creeze termenul de FRANCOFONIE („Francophonie”), desemnând astfel ansamblul populațiilor ce se exprimau în limba franceză. Deci, Francofonia cuprindea atât o dimensiune lingvistică cât și geografică, desemnând ansamblul teritoriilor unde se vorbea franceza. La aceasta se adaugă simbolul limbii, în calitate de port-drapel al idealurilor Revoluției franceze, ferment mistic al libertății, fraternității, solidarității umane și al schimburilor culturale.

¹⁰ Umberto Eco, *Șase plimbări în pădurea narativă*, Editura Pontica, Constanța, 1997, pp.100-102, *Capitolul IV – Pădurile posibile*: „Regula fundamentală pentru a aborda un text narativ este ca cititorul să accepte, tacit, un pact ficțional cu autorul. Cititorul trebuie să știe că ceea ce i se povestește este o întâmplare imaginară, fără ca prin asta să considere că autorul spune o minciună. Autorul se prefacă că face o afirmație adevărată. Noi acceptăm pactul ficțional și ne prefacem că ceea ce povestește el s-a întâmplat cu adevărat.”

¹¹ Valeriu Anania, *Cuvânt înainte*, în *Rotonda plopiiilor aprinși*, Editura Cartea Românească, 1983, p.6.

Dacă, la începuturile sale, Francofonia reprezintă o dimensiune culturală, evoluția sa recentă, cea din ultimul deceniu, în special, dovedește că a devenit un element la plural, modern și solidar, al unității în diversitate, novator și original în peisajul politic, economic și cultural Internațional.

Ziua de 20 martie este Ziua Internațională a Francofoniei și merită să ne amintim, cu această ocazie, cât de mult ne-au influențat pe noi, românii, Franța și cultura franceză. A existat o lungă perioadă în istoria Europei când Franța a fost „laboratorul” ei de idei. Limba franceză era limba diplomației și a claselor cultivate și se impusese ca singura limbă naturală a circulației ideilor în Europa, preluând o misiune pe care o avusese timp de 1.000 de ani limba latină. Parisul i-a făcut să viseze pe milioane de studenți, de artiști, de oameni cu gust, de călători și de iubitori ai frumosului. Franța a jucat un rol de „inspiratoare” a umanității, a inventat un stil de viață, a știut să atragă pe teritoriul ei și mai ales la Paris energiile creatoare ale Europei, dar și ale lumii.

Francofonia nu mai este numai ansamblul persoanelor de pe mapamond care au în comun folosirea limbii franceze, ea fiind în prezent o comunitate internațională, acoperind cele cinci continente, având un ideal de inter-înțelegere și de fraternitate între popoare sau indivizi care regăsesc în aceasta sinteza dintre aspirația generală către universalitate și aspirația individuală către identitate.

În România s-au remarcat numeroși francofoni celebri, cum ar fi: Eugène Ionesco, Mircea Eliade, Panait Istrati, Emil Cioran, Iulia Hasdeu. În majoritatea țărilor europene, limba franceză este a doua limbă esențială. Franceza este una din limbile oficiale a numeroase organisme internaționale cum ar fi: Nations Unies (Națiunile Unite), Union Européenne (Uniunea Europeană), UNESCO, NATO, La Croix Rouge (Crucea Roșie), Le Comité Olympique International (Comitetul Olimpic Internațional).

Autor: Munteanu Eliza cl.a X-a E
Profesor coordonator: Grava Dorina

Desen realizat de Mihaela Șalău,
clasa a XII-a B,
coord. prof Mihaela Craiu

PROIECT EUROPEAN DE VOLUNTARIAT „STEP BY STEP”

Asociația „Un Zâmbet” Bacău, împreună cu liceenii Colegiului Tehnic „Ion Borcea” din Buhuși au realizat în perioada 1-19 decembrie 2014 activități în cadrul proiectului „Step by Step”, finanțat de Uniunea Europeană, prin programul „Tineret în Acțiune”, acțiunea 2 – Serviciul European de Voluntariat.

Facilitatorii acestor ateliere au fost voluntarii: Dinarte Sousa și João Alves din Portugalia, alături de Sabina Roibu din Republica Moldova, care realizează un stagiul de voluntariat pe o perioadă de un an în cadrul Asociației „Un Zâmbet” și Centrul de Educație Alternativă „Fingerprint” Bacău.

Activitățile derulate la Colegiul Tehnic „Ion Borcea” din Buhuși au avut ca obiectiv principal conștientizarea tinerilor din mediul rural asupra importanței altruismului în relațiile interumane și dezvoltarea armonioasă a personalității acestora.

Rezultatele acestor activități au fost diseminate atât la Colegiul Tehnic „Ion Borcea” din Buhuși cât și în cadrul spectacolului de Crăciun, organizat la Teatrul Municipal „Bacovia”.

Dir. adj. prof. Liliana Radovici

Sondaj de opinie

Varvara Oana-Diana (clasa a X-a E): A fost o experiență minunată, cu ajutorul acestui proiect am învățat să vorbesc mai bine în limba engleză.

Ciucur Gabriela-Cristina (clasa a X-a E): A fost o experiență frumoasă, am învățat multe din acest proiect și, cel mai important, am învățat să fim mai uniți.

Zaharia Adina-Elena (clasa a X-a E): A fost o experiență plăcută, am mai învățat câte ceva, chiar dacă la un moment dat am zis că îmi pare rău că m-am dus. Chiar mi-a plăcut la acest proiect să jucăm în scenete, piese de teatru și jocuri. Am mai învățat să fim uniți și să comunicăm mai mult cu cei din jurul nostru.

Grăcim Laurențiu (clasa a X-a E): În primul rând, mi-am făcut prieteni noi. Mi-am perfecționat exprimarea în limba engleză și ne-am distrat împreună cu doi cetățeni străini.

Vrânceanu Diana (clasa a X-a E): Din acest proiect am învățat că trebuie să socializăm mai mult decât înainte și să cooperăm. Am dobândit cunoștințe noi și ne-am îmbogățit vocabularul cu noi cuvinte în limba engleză. Am învățat jocuri noi, foarte interesante și educative. S-au legat noi prietenii și ne-am cunoscut mai bine cu ceilalți colegi. A fost o experiență foarte interesantă și aș mai repeta-o cu orice ocazie.

Hăisu Vasile (clasa a X-a E): Eu consider că această perioadă a fost foarte frumoasă pentru că a fost petrecută cu mulți colegi din liceu, dar și cu cei doi musafiri, despre care pot spune că mi-au devenit prieteni și de la care am dobândit multe cunoștințe, am împărtășit idei, ne-am amuzat și, mai ales, am făcut lucruri care sunt întipărite în memoria mea și a celorlalți participanți la proiect. A petrecut, ne-am amuzat copios și, în același timp, foarte serioși în

activitățile acestui proiect. În perioada acestui proiect un alt aspect important este experiența câpătată în urma tuturor activităților făcute în timpul proiectului.

Burlacu Ionela-Petronela (clasa a X-a E): Din acest proiect am învățat cum să pronunțăm cuvinte în engleză, mi-am perfecționat vocabularul și am rămas cu amintiri plăcute. Dacă am mai face încă un proiect asemănător și participa cu mare plăcere pentru că e foarte distractiv și foarte educativ.

Matel Mihai-Ionuț (clasa a X-a E): Eu, în acest proiect, am învățat să fiu un actor priceput. Am învățat să învăț mai multe lucruri, am acumulat informații, am învățat să vorbesc cât de cât engleza. Eu credeam că proiectul nu va fi plăcut, dar a fost foarte frumos și am învățat să împart cu ceilalți din jurul meu. Fără doamna directoare nu știu dacă aș fi ajuns aici. Am învățat că prietenia este un lucru frumos.

Vrânceanu Adrian (clasa a X-a E): Părerea mea despre acest proiect este foarte bună pentru că am învățat foarte multe lucruri noi și, în primul rând, am învățat să colaborez în engleză. Tot în acest proiect am învățat jocuri noi.

CVINTETUL IUBIRII

Iubirea
Grabnică, blândă
Râzând, dansând, cântând,
îndrăgostind,

Parte din viața mea.
Minune!

Iubirea,
Sfioasă, adorabilă,
Strigând, tăcând, privind,
Am fluturi în stomac,
Zbor!

Iubirea,
Strălucitoare, arzătoare,
Bucurând, creând,

Aduce faguri de miere,
Viață!

Iubirea,
Colorată, jucăușă,
Sărind, zburând, zâmbind,
Prietenia mea dragă este,
Incredințare!

Iubirea,
Indrăgostită, înțelegătoare,
Gelozind, mărturisind, trădând,
O adevărată eră geologică.
Vis!

Eleva Huțu Andreea, cls. a IX-a F
Prof. Cornescu Diana

LAURI PENTRU COLEGIUL NOSTRU

Părintele gloriei și al fericirii este lucrul spunea Euripide. Fiecare dintre noi a simțit profunzimea acestui adevăr atunci când după o muncă tenace ne-am bucurat de succes. Ce bucurie imensă trebuie să fi avut elevul care s-a întors acasă cu lauri în urma unui concurs, mai ales național!... Ce bucurie imensă trebuie să fi avut dascălul care l-a antrenat!...

Eleva noastră, Roșu Maria Mădălina (18 ani), din clasa a XI-a E, a gustat această fericire din plin! Ajutată de d-na dir. adj. Radovici Liliana (profesorul îndrumător) și de dl Constantin Ionică (profesorul însoțitor) a participat în aprilie la olimpiada la disciplinele din aria curriculară „Tehnologii”, faza națională, care a avut loc la București, și s-a întors acasă cu „Diploma de merit”. A fost asaltată, cum era firesc, cu întrebări.

Redactorul: Ce înseamnă pentru tine această reușită?

Mădălina: *Această olimpiadă mi-a adus prima provocare națională. Noutatea experienței a fost dublată de o alta. Pentru prima oară am fost departe de părinți, prieteni, colegi. Am putut vedea care este nivelul meu de pregătire, fapt care m-a stimulat în pregătirea mea pentru un alt success în viitor. De asemenea, am avut ocazia de a socializa și de a vizita o părticică din România.*

Redactorul: Cum au reacționat cei de acasă?

Mădălina: *Toți au fost foarte uimiți, pentru că m-am luptat cu elevi buni din toată țara, iar profesorii cred că au fost foarte mândri de mine pentru că reprezentam județul Bacău. Am vrut să demonstrez colegilor că, dacă ai voință puternică și tenacitate, nu se poate să nu reușești!*

Redactorul: Să știi că profesorii sunt foarte, foarte bucuroși de succesul tău și mândri. Gloria tase răsfrânge și asupra liceului, pentru că știu că un concurs național este dificil. Cum îți s-au părut probele?

Mădălina: *Subiectele concursului au avut drept țintă verificarea exercitării meseriei de tehnician în industria textilă sau a meseriei de tehnician designer vestimentar. Nu pot spune că au fost ușoare, gradul de dificultate a fost pe măsura etapei concursului, dar m-am descurcat.*

Redactorul: Cum îți s-au părut ceilalți concurenți?

Mădălina: *Au fost 52 de concurenți dintre care au promovat 47 la proba scrisă. Au fost foarte bine pregătiți, silitori, prietenoși și modești. Îmi pare rău de cei care nu au reușit să obțină lauri pentru că erau, cu adevărat, foarte bine pregătiți.*

Redactorul: Ce importanță crezi că va avea pentru viitorul tău această reușită?

Mădălina: *Cred că va avea o importanță deosebită, la angajare, în alegerea carierei, dar și pentru psihicul meu, pentru că a sporit încrederea în mine și dorința de a răspunde unei noi provocări.*

Redactorul: Dorești o carieră în acest domeniu?

Mădălina: *Încă nu știu încotro o voi lua. Am mai multe opțiuni, una dintre ele este, firește, o carieră în domeniul industriei textile. Absolvirea unei facultăți implică și alți factori, de exemplu, cel financiar.*

Redactorul: Vei mai participa la o astfel de competiție? De ce?

Mădălina: *De câte ori voi avea ocazia să particip la o competiție în acest domeniu, o voi face cu plăcere, pentru că știu că îmi va fi de folos și vreau să retrăiesc bucuria de acum.*

Îți mulțumim pentru bucuria pe care ne-ai făcut-o și îți urăm să retrăiești fericirea împlinirii cât mai des!

Prof. Mihaela Zaharia

ÎN ÎNTÂMPINAREA SĂRBĂTORILOR PASCALE!

La început era Cuvântul...

... și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul (Ioan, 1.1).

Se spune că imediat după căderea lui Lucifer, mulți îngeri l-au urmat pe acest arhanghel, fie din ascultare, fie din convingere. Atunci Dumnezeu l-ar fi trimis pe arhanghelul Mihail care a rostit: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!” În acel moment mintea îngerilor s-a luminat și căderea îngerilor a încetat.

Revoluția de la 1989 a promis revenirea multor români la credința în Dumnezeu. Se întâmpla în preajma Crăciunului și, pentru prima oară nu mai auzeam la „Televizor” că „vine Moș Gerilă”, ci că „în urmă cu aproape 2000 de ani s-a născut Iisus Hristos”. În urechile mele a sunat a provocare, pentru că pentru prima oară auzeam altceva decât teoria evoluției omului din maimuță, tot dintr-o sursă credibilă, singura credibilă pe atunci – massmedia. Cred că au fost mulți pe atunci care au simțit același lucru și care au reacționat asemeni mie – au căutat adevărul științific. În aprilie 1990, tot în massmedia se anunța o altă știre tulburătoare și la fel de provocatoare – HRISTOS A ÎNVIAT!

Astăzi, când îmi amintesc de „primul meu Crăciun” și de „primul meu Paște” tânjesc după experiența de atunci care ne-a cutremurat din temelii pe mulți de parcă am fi auzit și noi cuvintele arhanghelului Mihail.

Deschiderea spre lume a românilor însă, a condus și spre un consumism occidental. Cu timpul Crăciunul a fost asociat cu un bunicuț grăsuț după modelul lansat de firma CocaCola, cu haine roșii, plin de daruri, venind din cer într-o sanie trasă de reni. Miracolul copiilor era vederea în carne și oase a lui Moș Crăciun, iar credința în acest bunicuț darnic nu mai era ceva simbolic (materializare a milostivirii lui Dumnezeu prin cel mai frumos dar al său – Pruncul Iisus), ci o isterie a părinților, o poveste în care cei mici și creduli „trebuie să creadă” pentru a fi fericiți. Nașterea Mântuitorului nostru, fapt real, dovedit istoric, Punct Fix al credinței noastre, este înlocuit cu tot felul de povești despre bătrânul care ne aduce jucării.

De Paște acum, cică vine un iepure, ouăle sunt vopsite în toate culorile, cică sunt ascunse prin tufișuri, iar copiii trebuie să le găsească. Ce legătură este între iepure și învierea Domnului? Iarși, adevărul este înlocuit de fantezie. Învățăturile, minunile, patimile, moartea și, mai ales învierea Mântuitorului nostru, dovedită istoric (alt Punct Fix al credinței noastre), sunt înlocuite cu ... un iepure... care, și asta ne place cel mai mult, nu ne aduce viața veșnică, ci daruri materiale. Atmosfera pascală nu înseamnă pentru noi, din nefericire, dorința de a înlocui ura, violența cu iubirea aproapelui, ci așteptarea darului și a distracțiilor de la masa îmbelșugată de Paști.

Asemeni unei semințe aruncate pe un ogor, cuvântul ziditor aruncat de-a lungul anilor pe ogorul sufletelor românilor încă mai așteaptă în surdina momentul revelației sale. Dacă la revoluție semănătorul adevărului era mass-media, astăzi copiii nu sunt capabili să aleagă din presă și televiziune grâul de neghină, iar rolul ar trebui să fie preluat de familie și școală.

Veșnic repetenți, nu înțelegem nici prima lecție și nu facem niciun pas înainte. ESTE LECȚIA IUBIRII!

Prof. Zaharia Mihaela

Mesajul elevilor noștri în postul Paștelui:

Să ne iubim aproapele!

Poiană Bianca Elena, clasa a IX-a D: *Prin iubire trebuie să înțelegem aprecierea, nădejdea, respectul aproapelui tău. Pentru a fi iubit de prieteni, la rândul tău trebuie să-ți arăți afecțiunea și respectul față de ei. Respectul față de aproapele tău este una din cele mai puternice motivații prin a-ți atrage prietenii și de a-i avea aproape.*

Legătura de iubire a fost trimisă pe pământ de către Dumnezeu, spunând Mântuitorul, așa cu ne spune în Biblia: „Sa iubești pe aproapele tau ca pe tine însuți” (Mt. 22, 39). De la acest îndemn omul a luat în calcul faptul că iubirea este necesară pentru a trăi în pace. Așa cum Dumnezeu poate iubi pe toți oamenii, chiar dacă nu sunt perfecți, tot așa trebuie și omul să-și iubească aproapele, cu tot cu greșelile lui. Prin aproapele nostru nu trebuie să înțelegem doar prietenii, familia și vecinii, ci pe toți oamenii ca într-o mare familie.

Egoismul este unul din sentimentele care distrug iubirea, deoarece omul egoist este prea preocupat de sine, încât nu-l mai interesează soarta celui de lângă el. De exemplu, copilul crescut „în puf” de părinții săi își tratează prietenii și colegii cu superioritate, fără să înțeleagă că în școală diferența dintre ei este doar financiară.

Iubirea aproapelui nu trebuie luată ca drept de abuz, ci ca bunăvoință și înțelepciune a omului. Azi vedem cum iubirea aproapelui este înlocuită tot mai des cu iubirea de sine, adică egoismul. Deci ceea ce trebuie să înlăturăm în procesul nostru de educare spirituală este răutatea și egoismul!

Să exmatriculăm violența!

Cojocariu Mădălina, clasa a IX-a D: *Violența este un pericol pentru noi toți, lumea trebuie să se schimbe, să caute iubirea. Prin violență nu rezolvi nimic, poți doar să-i îndepărtezi pe cei dragi. Comportamentul civilizat trebuie să se formeze încă din primii 7 ani, în familie, dar niciodată nu e prea târziu pentru a te schimba!*

Greco Otilia, clasa a IX-a D: *Acum în secolul al XXI-lea violența este întâlnită foarte des și nu este plăcut să vezi sau să auzi de ea, dar așa s-a ajuns în ziua de azi. Indiferent că este violență verbală sau fizică aceasta nu trebuie să existe. Acum violența a corupt foarte multe suflete și prea puțini oameni încearcă să lupte cu această „boală”. Violența nu este o soluție pentru rezolvarea problemelor, deși majoritatea oamenilor așa o consideră. Este un comportament nefiresc pentru orice om, este o manifestare prostească atunci când suntem nervoși, supărați sau indispuși. Și, cu părere de rău trăim într-o lume plină de ură, de violență și vicii și parcă nimeni nu ar vrea să schimbe ceva. Puține persoane își fac curaj să spună ceea ce gândesc sau cred că ar fi bine pentru lumea în care trăim. Un factor principal care determină un comportament violent este familia dezorganizată (părinții sunt plecați în străinătate sau sunt exagerat de protectori).*

Vlad Elena, clasa a IX-a D: *Violența este lucrul cel mai des întâlnit în zilele noastre. Această violență nu este doar verbală, ci și fizică, nu e doar la nivel mondial prin războaie sau pericolul izbucnirii unui război, ci chiar în casele oamenilor sau, mai aproape, în sufletele noastre. Într-un caz de violență fizică domestică victimă se dovedește a fi femeia, care nu depune plângere de teama unor represalii, sau de teama pierderii drepturilor parentale sau a domiciliului. Oare un bărbat violent cu o femeie se gândește că tot o femeie l-a adus pe lume? Într-o familie cu copii, acaștia sunt cei care suferă cel mai mult atunci când apare violența domestică. Divortul este traumatizant atât pentru copii, cât și pentru parinti.*

MODALITĂȚI DE SOLUȚIONARE A CONFLICTELOR DE MUNCĂ

Școala pregătește an de an elevii pentru integrarea lor în societate și cea mai aprigă dorință a lor este să facă față rigorilor pieței muncii. Puțini reușesc să găsească imediat și ușor

un serviciu, iar păstrarea lui se izbește de fireasca greutate a începutului. Acomodarea suportă provocări de ordin profesional, financiar și social. Obișnuiți să li se tolereze micile sau marile abateri de comportament, unii au tendința de a se răzvrăți zgomotos și violent și constată că nu mai pot fi corecți cu „o scădere a notei la purtare”, ci chiar cu sancțiuni financiare, pierderea locului de muncă sau, mai rău, pierderea libertății.

Într-un inevitabil conflict de muncă este indicat ca acesta să se soluționeze pașnic și pentru aceasta cel aflat într-o astfel de situație poate lua în considerare câteva metode de soluționare.

a) Concilierea

Concilierea se bazează pe dezvoltarea unei comunicări eficiente între părți și persoane specializate (consilier, psiholog). Scopul conciliatorului este de a reduce tensiunile dintre părți, de a stabili contacte comunicative pozitive, constructive între acestea și de a le puncta interesele comune. Forma obligatorie de soluționare este cea amiabilă căci „Tonul face muzica”. Persoana cu rol de conciliator se întâlnește pe rând cu fiecare persoană implicată în conflict și nu cu toate în același timp.

b) Negocierea

Două sau mai multe părți între care există interdependență (ambele părți trebuie să aibă ceva de oferit), dar și divergențe, optează voluntar (voința este obligatorie) pentru colaborare (fiecare trebuie să facă o concesie, nu doar una dintre părți) în vederea soluționării unei probleme comune prin ajungerea la un acord avantajos pentru toți.

Multe dintre deciziile manageriale ce asigură bunul mers al producției sunt impuse de manager sau de consiliul de administrație, fără a fi negociate cu sindicatele sau cu salariații întreprinderii. Aceste decizii se pot izbi uneori de neputințe reale sau slăbiciuni ale celor însărcinați cu aplicarea lor și pot genera conflicte. Lipsa de experiență a angajaților sau caracterul mai puțin tolerant al superiorilor pot duce la ineficiență și insatisfacție sau chiar suferință psihică.

Exemple:

1. NEGOCIATORUL E COOPERANT

Problema: Șeful îți cere să faci o lucrare într-o oră, dar tu ai nevoie de 3 ore.

Atitudinile tale posibile și consecințele:

1. Te enervezi și te cerți cu el, refuzi să faci lucrarea, ceea ce duce la un conflict ce poate contribui la sancționarea ta.
2. Ești calm și negociezi. Nevoia ta reală este de 3 ore, dar, ca să fii sigur că vei duce la bun sfârșit lucrarea, îi spui că ai nevoie de 5 ore. Șeful are nevoie de 4 ore, dar, pentru că se grăbește, ți-a cerut să termini într-o oră ca să poată verifica și calitatea produsului final. Prin rediscutarea în manieră politicoasă și serioasă a termenului de execuție poți să îl convingi pe șeful tău să îți acorde mai mult timp astfel încât să fie mulțumit și el.

2. NEGOCIATORUL NU E COOPERANT (demagog, afectiv sau conflictual)

Problema: Ești proaspăt angajat când un coleg îți spune că nu ești suficient de eficient în munca pe care o faci, ceea ce este, în parte, adevărat.

Atitudinile tale posibile și consecințele:

1. Protestezi enervat, poate îl jignești și îl critici și tu. Conflictul se adâncește, devine public, te vor critica și alții, nu știi dacă cineva te va apăra, poate ți se va pune și o „etichetă”.
2. Reorientezi atacul. Ești calm și urmezi pașii următori:
  - a. Nu te aperi imediat, îl întrebi politicos unde greșești.
  - b. Acesta îți răspunde, iar tu îl asculți cu atenție. De fapt, transformi atacul la adresa ta într-unul la adresă problemei tale (incompetența) și a interesului comun. Pune problema pe seama neputinței tale, dar arată și interesul pentru remediere.
  - c. Folosește mai degrabă întrebări (care generează răspunsuri), decât afirmații (care generează rezistență).
  - d. Folosește tăcerea după o propunere irațională, după un atac, după ce ai pus o întrebare la care aștepti răspuns. Tăcerea stânjenește, mai ales dacă adversarul are impresia că nu a spus tocmai ce trebuia. Și atunci răspunde tot el sau vine cu o altă sugestie.

c) Medierea

Medierea este o modalitate de soluționare a conflictelor pe cale amiabilă, cu ajutorul unei terțe persoane specializate, în calitate de mediator, în condiții de neutralitate, imparțialitate și confidențialitate. Se mai numește *negociere asistată* pentru că mediatorul ajută părțile, în cadrul unei întâlniri directe, să ajungă la o soluție comună, acceptată, în beneficiul reciproc. Astfel, medierea face parte din metodele care conduc la o *soluție de tip câștig – câștig*, soluție ce aparține părților, mediatorul neavând autoritate de decizie în privința acesteia, rolul său fiind doar de a conduce procesul de mediere.

Principiile de derulare a medierii sunt:

- voluntariatul: părțile au libertate totală cu privire la desfășurarea procesului de mediere. Părțile se pot retrage oricând din procesul de mediere și au dreptul de a alege sau nu această procedură. De asemenea, părțile pot respinge acordul rezultat din mediere.

- acceptul în cunoștință de cauză: părțile au dreptul de a fi informate cu privire la toate detaliile medierii înainte de a accepta acest principiu sau de a defini termenii unui acord

rezultat.

- individualitatea: părțile au dreptul să-și definească propriile probleme, nevoi și soluții.
- confidențialitatea: informațiile primite de la cealaltă parte sau de la mediator în procesul de mediere au caracter secret.
- imparțialitatea: mediatorul trebuie să fie echidistant, nepărtinitor față de părți, adică să nu aibă vreo legătură sau conflict de interese față de părți).

În prezent, în România, soluționarea prin mediere a conflictelor de muncă este reglementată prin Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și prin contractul colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007-2010. Aceste prevederi legale reprezintă *dispoziții legale speciale* pentru materia rezolvării prin mediere a conflictelor de muncă.

d) Arbitrajul

Arbitrajul presupune apelul la o terță persoană, cu scopul de a adopta o decizie privind conflictul. Arbitrajul încearcă să rezolve problema pe baza respectării legii sau a regulamentelor și normelor unei instituții, fără menajarea personalității persoanelor implicate în conflict. De exemplu, când un conflict nu se poate soluționa, amiabil sau nu, părțile se pot adresa instanțelor judecătorești sau forurilor superioare instituției în care lucrează.

Arbitrul acționează ca un judecător și are putere de decizie. Este cea mai drastică formă de intervenție pentru că odată ajunse la aceasta fază cele două părți se supun politicii: “totul sau nimic”. În această situație arbitrul conflictului are toată puterea, hotărârile sale fiind literă de lege.

Conflictul este inevitabil atât în afaceri, cât și în relațiile sociale, iar un conflict nerezolvat poate produce scăderi drastice ale productivității, la fel ca un virus care invadează un computer. A înțelege cum să te porți cu persoanele care se află în conflict reprezintă pentru manageri instrumentul adițional care conduce spre eficiență.

Există și alte moduri de abordare a conflictului, în funcție de situație: evitarea, competiția, amabilitatea, compromisul, colaborarea, comunicarea asertivă. Important este să ne cultivăm o viziune prietenoasă asupra lumii, fără a permite lezarea statutului propriei noastre persoane.

Prof. Zaharia Carmen Mihaela

PERSONALITĂȚI BUHUȘENE

Un savant din Buhuși la Polul Nord

Buhuși - un târg tipic moldovenesc în care parcă nu se întâmplă nimic – a dat umanității pe unul dintre principalii expediționari și cercetători al căror interes a fost Groenlanda.

Constantin Dumbravă s-a născut la 15 aprilie 1890, în Buhuși, județul Bacău, unde mai are rude în viață. A crescut într-o familie modestă, tatăl său a fost factor poștal, iar mama, lucrătoare la Căile Ferate Române. A urmat clasele primare și gimnaziale la Buhuși, iar liceul la Botoșani. Se remarcă din liceu ca un împătimit de cercetările geografice și ajunge să urmeze studiile superioare în acest domeniu în Franța și Belgia. A obținut un doctorat în științe, după care, apreciat mult de Estelle Heigs, o americană bogată, se căsătorește cu ea și se mută la New York. Acolo și-a pregătit trei călătorii în Groenlanda pe care le-a și realizat în 1925, 1927 și 1934.

În 1927 are loc prima expediție românească spre Polul Nord. Pe 18 decembrie 1927, Dumbravă, trimite Societății Belgiene de Geografie o scrisoare din localitatea Angmagssalik în care scrie: „Expediția română în Groenlanda urează cele mai bune sentimente la toți membrii Societății”.

Popularitatea sa este observabilă și în massmedia. Un ziar belgian scria despre buhușeanul nostru: „Tânăr încă, Constantin Dumbravă este, de opt ani, un specialist al explorărilor polare. El este, în același timp, pilot și, în această calitate va lua parte, după o pregătire minuțioasă, la unul dintre marile raiduri aeriene polare”. Descoperirile făcute au fost fructificate prin numeroase conferințe care au avut loc la societățile de geografie din Belgia și Franța, iar succesul acestor două expediții l-au determinat să o organizeze și pe a treia, în 1934. Aceasta din urmă i-a fost fatală, balonul cu care călătorea s-a prăbușit în 1935, curmând astfel viața unui om de 45 de ani, cu o carieră de succes în care, parcă nu s-a spus tot!

Aramă Claudia, a XI-a F,
Coord. Prof. Zaharia Mihaela

Profesorul Gheorghe Platon

S-a născut la 26 februarie 1923 în orașul Buhuși și a murit la 24 ianuarie 2006 la Iași.

Urmează cursurile primare în orașul natal, Buhuși, Școala Normală de Băieți „Gheorghe Asachi” din Piatra Neamț și ia bacalaureatul la Liceul „Ferdinand I” din Bacău. Urmează cursurile universitare la Iași, la Universitatea „Al. I. Cuza”, în perioada 1946-1950, unde, datorită bunei impresii pe care o face, este încadrat încă din anul al III-lea ca asistent la Facultatea de Istorie și cercetător la Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” din Iași. În 1967 predă cursuri de istorie modernă a României, iar în 1969 obține doctoratul în istorie și devine conducător de doctorat și profesor universitar titular în 1974. Este membru din 1990 și profesor titular al Academiei Române din 1993.

Ca specialist în istoria modernă a României, a scris și publicat câteva sute de studii și articole de istorie modernă, monografii, tratate, sinteze, singur sau în colaborare, dintre care, mai cunoscute sunt:

- *Domeniul feudal din Moldova în preajma revoluției Române de la 1848,*

- *Geneza Revoluției Române de la 1848,*

- *Istoria modernă a României,*

- *Unirea cea Mare, de la formarea națiunii,*

- *Studii de istorie modernă,*

- *Cum să înfăptuim România modernă?*

- *Strategia dezvoltării,*

- *Boierimea din Moldova în secolul al XIX-lea,*

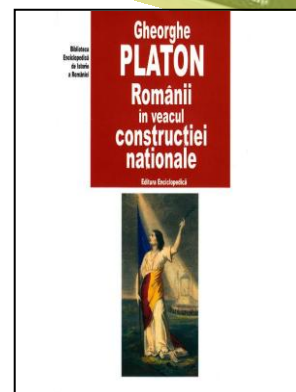
- *Tratatul de istorie a românilor.*

Pentru profesionalismul său, Gheorghe Platon a fost distins cu premii, ordinuri și medalii: Premiul Ministerului Educației și Învățământului (1968), Premiul „N. Bălcescu” al Academiei Române, titlul de profesor emerit (1996), Ordinul Național „Pentru Merit” și gradul de cavalier.

Pasiunea pentru meseria sa se observă și din cuvintele memorabile pe care le spune într-un dialog cu Cristina Oghina-Pavie în august 2005: *"Am considerat întotdeauna ca istoria este o pedagogie națională. De aceea am predat-o cu suflet"* (<http://www.monumenteiasi.ro/>).

Niculea Alexandra Elena, cl. a XI-a F
Prof. coord. Zaharia Mihaela

Cine este Matusalem ? Chiar a trait el aproape 1.000 de ani ?

Numele Matusalem, evocă omul care a trăit viața cea mai lungă de pe Pământ în tradiția iudeo-creștina. Despre cei aproape 1.000 de ani de viață ai săi, existau dovezi doar în textele biblice, care îl numesc drept unul dintre profeții de dinainte de Potop și de apariția semiției lui Cain.

„Matusalem” este forma românească pentru grecescul „Matusala” care, deriva din numele evreiesc „Methuselah” și care înseamnă „locuitor din Serah”. Căci așa i se spunea acestui patriarh de dinainte de Potop, care a avut și el o viață deosebit de lungă.

Matusalem este fiul lui Enoh și bunicul lui Noe. Potrivit Vechului Testament, acesta a trăit 969 de ani, devenind astfel simbolul longevității.

Chiar dacă faptele lui Matusalem nu sunt scrise în Biblie, totuși anii în care acesta a trăit i-au făcut pe mulți specialiști să cerceteze, să vadă dacă acest lucru a fost posibil. Conform mai multor cercetări aceștia au ajuns la două ipoteze: - ambele sustinute logic chiar de datele oferite de Geneză. Conform acestor date enigma Matusalemului nu există. Imensele vârste din Vechiul Testament se reduc brusc după Potop și Turnul lui Babel.

Prima ipoteză, care spulberă mitul vieții atât de longevive, de aproape un mileniu, este foarte interesantă. Anii respectivi nu însemnau decât niste luni și conform calendarului actual, toate aceste uriașe vârste ar trebui împărțite la 12. Astfel, Matusalem însuși ar fi avut o existență terestră de numai 80 de ani.

A doua ipoteza, o sustine pe prima, fiindu-i complementară. Vârstele supranaturale de la Adam la Avraam ar compensa lipsa anumitor date, din anumite perioade, pentru a nu crea discontinuități în genealogie. Turnul lui Babel reprezintă, de fapt, o rascruce semnificativă în diminuarea longevității.

În concluzie, Matusalem, care cică a trăit aproape 1.000 de ani, mai exact 969 de ani, reprezintă, în realitate, o exagerare a celor ce-au redactat sau au copiat *Geneza*, până la Avraam.

Andreea Pavăl a XII-a F,
Coord. Prof. Zaharia Mihaela

Papasa Ioana (Ioan al VIII –lea)

Până în 1054 Biserica de Răsărit era unită cu cea de Apus, deși existau diferențe majore încă din secolul al IV-lea. O astfel de diferență era faptul că în Biserica de Apus, conducătorul era numit „papă”, iar în Biserica de Răsărit era numit „patriarh”. Chiar și azi, în cultele ortodox și catolic, scaunul papal și funcția de preot trebuie să fie ocupate de bărbați, iar în Biserica Catolică aceștia nu au voie să se căsătorească sau să întrețină relații sexuale indiferent dacă sunt călugări sau preoți de mir. Ca în legile lui Murphy, a existat și în cazul acestei reguli o excepție care să o întărească. Despre Papa Ioan al VIII-a Angelicul se spune că ar fi fost femeie sau nu se spune nimic. Deși există dovezi clare, istorice, ale acestui fapt, începând cu secolul al XVI-lea, Biserica Catolică a început să nege nu ocuparea scaunului papal de către o femeie, ci, pur și

simplu, existența Papei Ioan al VIII-lea.

Papasa Ioana s-a născut în anul 822, în Germania, la Ingelheim. La o vârstă foarte fragedă ea s-a îndrăgostit de un călugăr. Pentru a-i putea fi aproape, aceasta s-a îmbrăcat în straie bărbatești, punându-și numele de Ioan Englezul. A fost călugăr în foarte multe mănăstiri, printre care și cea din Saint-Germain-des-Prés. Ajunge la Atena unde își însușește o cultură generală remarcabilă

într-o perioadă în care femeile nu aveau voie să studieze. Peste ani și sute de ani, clerici autori de biografii ale papilor au considerat că bogăția de cunoștințe științifice și religioase ale acestei femei nu puteau fi decât de origine demonică.

În 855, tânăra de 33 de ani, a ajuns pe tronul pontifical, având încrederea Bisericii Catolice și a primit numele de Ioan al VIII-lea Angelicul. Secretul identității îndrăgitelui papă a fost foarte bine ascuns până în aprilie 858 când, în timpul unei procesiuni religioase, a născut un copilăș. Faptul a fost inacceptabil, a creat multe discuții în lumea religioasă a vremii, iar papesa și pruncul ei au fost uciși cu pietre imediat. În locul ei a fost ales imediat un nou papă, Benedict al III-lea despre care s-a scris că ar fi condus Biserica de Apus și în perioada papei Ioan al VII-lea. În 872, vine un alt papă, Ioan pe care nu îl numesc al IX-lea, ci al VII-lea pentru a șterge orice urmă a existenței papei. Oficial, Istoria Bisericii Catolice consideră că în 855 a fost numit papă, nu Ioan al VII-lea, ci acest Benedict al III-lea care, după moarte, nu a fost îngropat în Bazilica Sf. Petru asemeni înaintașilor, ci în alt loc, necunoscut, ca o consecință a respectării propriei dorințe.

Vaticanul neaga existența personajului Ioan al VIII-lea Angelicul. În 1886 s-a publicat romanul intitulat Papesa Ioana, dar Biserica Ortodoxa a interzis cartea. Dar după moartea autorului Emmanuel Roydis ea a fost publicată și a devenit celebră.

Șanta Alexandru, a XI-a G,
Coord. Prof. Zaharia Mihaela

Totul despre existența și inexistența personajelor shakespeariene

Romeo și Julieta, nemuritoarea poveste de dragoste

De peste 400 de ani, o poveste de dragoste face înconjurul lumii și nu se demodează nicidecum. Ba mai mult, adolescenții, familiarizați cu gadgeturile mileniului al III-lea, călătoresc cu mintea și sufletul în secolul al XVI-lea pentru a fi mai aproape de Romeo și Julieta, prototipuri ale îndrăgostiților.

Astfel își începe Shakespeare nemuritoarea tragedie *Romeo și Julieta*, povestea celor mai faimoși îndrăgostiți din literatura mondială. Jucată pentru prima dată în 1595, piesa se bucură imediat de un succes incontestabil în rândul publicului londonez. Comentariul de pe pagina de titlu a primei versiuni tiparite, datată 1597, confirmă poveștile moștenite de la generațiile anterioare: „a fost jucată des și aplaudată mult...”

Piesa începe cu tânărul Romeo Montague, care se lamentează dramatic din pricina dragostei pe care i-o poartă Rosalindei. Aflând că aceasta urmează să participe la un bal dat de dușmanul Capulet, Romeo și prietenul lui, Mercutio, se folosesc de măști pentru a pătrunde, neinvitați, la petrecere. Nu durează mult și Romeo o remarcă pe Julieta, fiica familiei Capulet, rivala propriei lui familii. După bal, Romeo se furișează în grădina Capuleților, unde Julieta, de la balcon, își mărturisește dragostea la adăpostul nopții, zicându-și că dacă Romeo și-ar renega originile, atunci ea însăși „nu va mai fi o Capulet”.

Cei doi se vor căsători în secret, cu ajutorul călugărului Lorenzo, care spera că astfel ura dintre cele două familii se va stinge. Bucuria lor va fi, însă, de scurtă durată, căci intervin evenimente tragice. După căsătorie, Romeo află că Mercutio se înfruntă cu Tybalt, războinicul văr al Julietei. Romeo, provocat și el la luptă, refuză, pentru că Tybalt îi era de-acum rudă. Șocat de aparenta lașitate a

prietenului său, Mercutio trage spada, dar e rănit mortal de Tybalt. Ca să-și răzbune prietenul, Romeo îl injunghie pe Tybalt, motiv pentru care va fi alungat din Verona. Înainte de plecarea lui Romeo, Julieta are o preșimțire sumbră: „Parcă ai fi, așa cum te zăresc acolo jos, un mort într-un mormânt...” Julieta, șingura de-acum, e obligată de familie să se căsătorească cu Paris, membru al familiei ducelui Veronei. Calugarul Lorenzo îi dă Julietei o licoare care să-i inducă o moarte aparentă și să scape astfel de bigamie. Urma ca Romeo să afle și să vină s-o răpească, așa, moartă. Romeo nu primește scrisoare, dar află că soția lui a murit. Il găsește pe Paris plângând-o, se duelează și astfel Paris e ucis. Romeo o sărută pe aparent moarta Julieta și înghite doza de otrăvă pe care a cumpărat-o special. Trezindu-se din transă, Julieta își vede soțul mort alături, își dă seama că soarta a păcălit-o și se înjunghie cu pumnalul lui Romeo.

Întâlnindu-se la locul tragediei, ducele le atrage atenția lui Montagne și Capulet că ura lor a provocat această durere. Rivalii fac pace, Montagne jurând să-i ridice Julietei o statuie de aur, iar Capulet – una la fel lui Romeo. Prințul are ultimul cuvânt:

*... nicicând n-a fost mai jalnică poveste-n lumea întreagă
Decât a lui Romeo și a Julietei ce i-a fost lui dragă.*

Ficțiunea reinventează realitatea

Atât de convigători sunt tinerii îndrăgostiți și atât de emoționantă povestea lor, încât cititorii și spectatorii de teatru s-au grăbit să presupună că Romeo și Julieta se bazează pe fapte și personaje reale. Dar Shakespeare, sau cel puțin editorul lui, nu a susținut niciodată că perechea ar fi existat. Versiunea tipărită în 1597 numește piesa „o excelent concepută, sadică, ingenios imaginată tragedie”.

Din anul 1595, de când piesa a fost jucată pentru prima dată, până în prezent sunt mii de vizitatori care merg anual la Verona, pe urmele lui Romeo și ale Julietei. Aceștia vor să vadă balconul sub care Romeo a stat când i-a declarat iubire eternă Julietei și nimănui nu îi pasă că totul e rodul imaginației, că cei doi nu au existat.

Trebuie spus însă că autoritățile din Verona au știut cum să facă totul cât mai real și, în primul rând au denumit o casă din oraș Casa Julietei. Casa a aparținut familiei Capello, un nume apropiat de Capulet, și a fost construită în secolul al XIII-lea, iar pe ziduri se vede încă blazonul familiei.

Dar problema cea mare e balconul, care nu a existat în arhitectura originală și a fost adăugat în secolul al XX-lea. În consecință, nu povestea de dragoste s-a născut la balcon, ci balconul s-a născut din povestea de dragoste. și pentru că miilor de oameni care vin aici nu le pasă când a fost construit balconul, casa a fost de mult transformată în muzeu, iar în curte a fost plasată o sculptură din bronz reprezentând-o pe Julieta. și cum mai toți vin cu speranțe de dragoste sau alături de cel drag, mesajele către Romeo și Julieta nu pot lipsi. Acestea sunt scrise pe bucăți de hârtie și lipite pe pereții de la intrarea în casă sau sub balcon.

Mulți cred că aceste mesaje, puse în paza cuplului-emblemă, le vor asigura o dragoste care dăinuiește pentru totdeauna. Totul înseamnă muncă în plus pentru angajații care trebuie să curețe periodic pereții de bilete. și mai trebuie spus ceva: că prin hotărâre de consiliu local li s-a interzis oamenilor să mai lipească mesajele foloșind guma de mestecat sau lipici.

Mai avem un exemplu despre cât de bine știu italienii să întrețină cultul pentru povestea de dragoste dintre Romeo și Julieta: s-a înființat Clubul Julietei. De prin 1930, numărul scrisorilor care ajung la Verona, fiindu-i destinate Julietei, a tot crescut. În 2010, de pildă, se primeau peste 5.000 de scrisori anual, trei sferturi dintre ele fiind scrise de femei. În aceste condiții, de prin anii 1980, la Verona s-a pus bazele Clubului Julietei, finanțat de Primăria Orașului. Femeile lucrează aici voluntar, citesc și răspund fiecărei femei care îi scrie Julietei. Ineditul club a fost subiectul a două cărți și al unui film.

Vizitatorii incantatorului oras Verona din nordul Italiei nu-și bat capul cu problema daca Romeo și Julieta au trait cu adevarat acolo. Sunt și mai dornici sa accepte fantezia dupa ce intra in curtea de la Palazzo di Capuletti și privesc balconul in care Shakespeare și-a plasat

emotivanta scena de dragoste. In gradina manastirii San Francesco se pot imagina pe locul unde s-a oficiat casatoria secreta - chiar daca aici calugarii sunt carthușieni, in timp ce Fra Lorenzo era franciscan. Dintr-o asemenea gradina ar fi putut calugarul Lorenzo sa adune ierburile din care a facut potiunea pentru Julieta. In cele din urma, vizitatorii pot varsa o lacrima la catacomba intunecoasa identificata drept cavoul lui Romeo și al Julietei.

Faptul ca nu se poate dovedi ca tinerii indragostiti au existat este lipsit de importanta. șingurul lucru care conteaza este geniul lui Shakespeare, care i-a facut nemuritori.

Deși pare aproape sigur ca Romeo și Julieta nu sunt decat inventii literare, se presupune ca familiile feudale, cadrul in care are loc tragedia, sunt reale.

Numele Montecchi și Cappelletti (la Shakespeare, Montague și Capulet) nu au fost inventate de da Porto. Dante Alighieri le pomeneste in 1320 in Divina Commedia. "Vino sa-i vezi pe Montecchi și Cappelletti" scrie Dante in cantul al șaselea din Purgatoriu. Cu toate acestea, incercarile de a gași referinte istorice credibile pentru doua familii numite Montecchi și Cappelletti au ramas fara rezultat.

Istoricul american Olin H. Moore a propus o soluție pentru acest puzzle. *In ciuda parerii populare*, scria el in 1930, *denumirile de Montecchi și Cappelletti desemnează pseudonime de grupări politice și nu nume de familii particulare*. Aceste partide, sugera el, reprezentau pe plan local facțiunile rivale care dominau viața politică italiană în ultima parte a evului mediu - guelfii și ghibelinii. Cum au devenit celebre cele două familii feudale din Verona? Greșeala aparține, se pare, primilor comentatori ai capodoperei lui Dante, care au considerat referirile acestuia la facțiunile politice drept nume de familie.

O curiozitate...

Stiați că una dintre cele mai de succes interpretări ale personajului Romeo a fost realizată de o femeie? În 1845, în Statele Unite ale Americii, piesa de teatru le avea drept protagoniste pe surorile Susan și Charlotte Cushman. S-au jucat 84 de reprezentanții, iar rolul făcut de Charlotte a fost catalogat drept magistral. Până atunci, Romeo a fost o convenție, dar domnișoara Cushman a reușit să îl facă creativ, o ființă omenească animată, plină de foc, a scris ziarul "The Times" în acea vreme. Mai mult, regina Victoria a Angliei a notat în jurnalul ei că nimeni nu și-ar fi imaginat că Romeo e interpretat de o femeie.

Pavăl Felicia, clasa a XII-a F,
coord. prof. Zaharia Mihaela

În căutarea cetății Troia

Legendara cetate Troia, scena războiului troian care a durat zece ani, este legată de unele din cele mai renumite personaje din mitologia greacă (zeițele Hera, Atena, Afrodita, eroii Ahile, Paris, Odiseu, Hector etc.). Majoritatea oamenilor sunt familiarizați cu povestea căderii Troiei grație operei *Iliada* de Homer și a legendelor din ciclul troian. Există oare vreun pic de adevăr în povestea acestui măreț conflict pornit dintr-o poveste de iubire (Paris o răpește pe frumoasa Elena, soția lui Menelau, regele aheilor) și încheiat cu aducerea unui imens cal din lemn plin cu ahei în cetatea Troiei? Oare chiar a avut loc acest război, sau e o pură ficțiune asemeni multor legende grecești din ciclul troian? A existat o cetate cu numele Troia?

Legende spun că totul a început cu o petrecere închinată căsătoriei dintre Peleus (unul dintre argonauții care l-au însoțit pe Iason în căutarea lânii de aur) și Thetis, zeița mării. Tot Olimpul a fost invitat, mai puțin Eris, zeița discordiei. Aceasta a venit totuși la petrecere ca să se răzbune și, la un moment dat, a aruncat pe masă un măr de aur pe care era inscripționat „Celei mai frumoase”. Hera, Atena și Afrodita au pretins că mărul li se cuvine. Pentru a rezolva conflictul, Zeus a lăsat decizia crucială în seama celui mai frumos bărbat în viață, Paris, fiul lui Priam, regele Troiei. Paris oferă mărul Afroditei, după ce aceasta îi promite în secret că i-o va da în schimb pe Elena, cea mai frumoasă muritoare din lume. Afrodita se ține de cuvânt, însă Elena era soția lui Menelau, regele aheilor (grecilor). Paris o răpește pe Elena și o duce în Troia, declanșând un război imens și celebru.

Deși nu se știe adevăratul motiv al declanșării acestui război, încă din cele mai vechi timpuri, au existat dovezi scrise în istoria Greciei, care au arătat că acesta ar fi avut loc în secolele al XIII-lea î. Hr. sau al XII-lea î. Hr. (de exemplu, scrierile lui Eratostene plasează conflictul în perioada 1194 î. Hr. - 1184 î. Hr.) iar Troia, care se numea în vechime „Ilion” (iar în textele hitite, „Wilusa”) era în Turcia de azi, aproape de strâmtoarea Dardanele.

În privința existenței cetății, descoperirile arheologice făcute în 1870 de către arheologul german Heinrich Schliemann în Turcia au arătat că există un „sâmbure de adevăr”.

Finalul războiului este învăluit în fantezie, asemeni începutului. Legende spun că Ulise ar fi proiectat un cal uriaș din lemn, gol în interior, umplut ulterior cu ahei. Ca semn de împăcare, aheii au introdus acest cal în cetatea Troia și au spus că este un dar pentru troieni și o ofrandă adusă zeiței Atena pentru ca aheii să se întoarcă în siguranță acasă. Troienii au acceptat darul și au dat o petrecere, însă, la miezul nopții, aheii din burta calului au ieșit și au atacat.

Cercetătorii secolului al XX-lea cred că prospera cetate Troia din opera homerică ar fi fost distrusă și reconstruită de mai multe ori, arheologii adăugând la numele cetății un număr roman. Cele mai apropiate de intervalul în care se crede că ar avut loc războiul ar fi fost Troia VI distrusă în 1275 î. Hr., de un cutremur și Troia VII distrusă în 1180 î. Hr, de un incendiu.

Cert este că a existat cetatea Troia și a avut loc un război devastator acolo în antichitate, însă omul, visător și creator de mituri, a înfrumusețat realitatea cu supranatural și eroism.

Forcoș Petronela, clasa a XI-a F,
Coord. Prof. Zaharia Mihaela

Potopul și Arca lui Noe

În una din cele mai vechi legende ale lumii ne este prezentat potopul și arca lui Noe. Un potop care conform Bibliei ar fi ținut 40 de zile și 40 de nopți și ne este prezentat Noe care construiește o arca în care adăpostește câteva exemplare din fiecare rasă de animale și plante pentru a nu dispărea.

Această legendă își face apariția în numeroase culturi ale lumii punând multe semne de întrebare și oscilând între mit și adevăr, în consecință numeroși cercetători și-au dedicat viața în căutarea dovezilor. Cele mai recente ipoteze spun că Arca lui Noe a acostat pe Marea Neagră. Arca lui Noe este prezentată ca fiind o corabie imensă, pe care, potrivit Bibliei, Noe ar fi construit-o la îndemnul lui Dumnezeu. Conform cercetărilor ea avea 137 de metri lungime, 23 de metri latime și 14 metri înălțime. Conform Bibliei, Arca a fost construită din așa-zisul lemn gofer. Proveniența acestui material fiind necunoscută.

De asemenea, se spune și că Potopul ar fi fost o catastrofă la nivel planetar. Examinând cu atenție pasajele Bibliei, observăm că Geneza 7-11 arată că „s-au rupt toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor”. Versetele cheie care arată întinderea potopului sunt cele din Geneza 7:19-23: "Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, care sunt sub cerul întreg, au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s-au înălțat apele deasupra munților, care au fost acoperiți. Și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările cât și vitele și fiarele, tot ce se târa pe pământ, și toți oamenii. Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit. Toate făpturile care erau pe fața pământului au fost nimicite, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului: au fost nimicite de pe pământ. N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie".

Cercetătorii Ryan și Pitman cred că revărsarea Mediteranei în lacul care urma să devină Marea Neagră, a inspirat, prin amploarea și gravitatea sa, povestea potopului biblic care avea să fie scrisă mult mai târziu. Prin urmare, putem accepta ipotezele ca fiind reale, toate rămășițele corabiei fiind conservate în perfectă stare grație mediului subacvatic lipsit de oxigen toate acestea datorită lui Robert Ballard care a sugerat căutarea epavei în axa nord-sud la mare adâncime, iar epava a primit numele de „Epava D”

Desen realizat de Nicolae Nicoleta,
clasa a XII-a E

Citat din Biblie

„Voi face să plouă pe pământ 40 de zile și 40 de nopți”

„Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul. Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împarți în cămăruțe, și s-o tencuiești cu smoală pe dinlăuntru și pe din afară. Corabia să aibă trei sute de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți în înălțime. Să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine. Din tot ce trăiește, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ții viu cu tine: să fie o parte bărbătească și o parte femeiască. Căci după șapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut»“. (Biblia, Geneza, cap. 17)

Cine e omul din spatele măștii de fier?

Unul dintre rapoartele oficiale cu privire la prizonierul cu mască de fier a fost scris de către ofițerul care avea grijă de turnul principal al fortăreței Pinerolo pe numele său Benigne d'Avergne de Saint Mars. În perioada respectivă, între ianuarie 1665 și aprilie 1681, sub supravegherea acestuia au fost doar cinci prizonieri. Dintre aceștia se crede că unul a fost celebrul „mască de fier”. Între 1681 și 1687, Saint Mars a fost transferat la Exiles unde a fost guvernator, după care a devenit guvernatorul insulelor franceze Sfânta Margareta și Sfântul Honoriu. Prizonierul mascat l-a însoțit pe Saint Mars în toate aceste locuri. Nimeni nu știa nimic despre acest prizonier, de unde venea, ce crimă comisese, ci doar că purtarea măștii era pedeapsa lui. Prizonierul mascat a fost însoțit pe Saint Mars și la Bastilia în 1698 și a rămas acolo până la moartea sa pe 19 noiembrie 1703. Moartea a survenit atât de rapid încât preotul nu a putut să-și termine ritualul de pregătire spirituală a muribundului. Certificatul de deces a fost ținut în primăria Parisului până în 1871 când clădirea a fost distrusă de foc. Cimitirul unde a fost îngropat mascatul este Sfântul Paul din Paris.

Curios este faptul că imediat ce a fost îngropat, prizonierului i-au ars toate hainele, cerșafurile, saltea, mobilele, iar pereții au fost zugrăviți pentru a nu fi ascuns un mesaj pe undeva. După moartea acestuia oamenii au început să se întrebe cine era de fapt omul cu masca de fier. Prizonierii credeau că acesta ar fi fost fratele geamăn al regelui Ludovic al XIV-lea, închis pentru că prezenta o amenințare pentru tron.

Pe la mijlocul secolului al XVII-lea Alexandre Dumas scrie Omul cu masca de fier în care îl consideră pe deținut fratele geamăn al regelui, transformându-l astfel într-o legendă.

Ulterior, istoricii au descoperit o depeșă din iulie 1691 în care se spune că regele este profund nemulțumit din cauza unui condamnat, Vivian Labbe, care ridicase asediul asupra unui oraș din nordul Italiei, ceea ce condusese la înfrângerea armatei franceze. În depeșă se ordona ca prizonierul responsabil de înfrângere să fie arestat și dus în fortăreața Pignerol unde să fie ținut sub pază în celulă noaptea și în curtea închisorii ziua unde să se plimbe liber, dar să poarte o „330 339”. Aceste numere ar putea însemna cifrat „mască de fier”.

Lupu Cosmin, clasa a XII-a F,
coord. prof. Zaharia Mihaela

Desene realizate de Gâscă Andrei, clasa a IX-a D
Coord. prof. Craiu Mihaela

Triunghiul Bermudelor și disparițiile misterioase

Zona tulburătoare a Triunghiului Bermudelor se află în zona Atlanticului de vest, pe coasta sudică a Americii de Nord, la sud de Florida, la aproximativ 40 grade latitudine vestică, până spre insulele Bahamas.

Trecut de mult în categoria locurilor misterioase de pe glob, a făcut să dispară în apele sale, fără urmă, peste o sută de nave și avioane cu tot cu personalul și pasagerii lor, în majoritate după 1945, fapt pentru care a fost denumit și Triunghiul Morții.

Disparițiile au fost constatate când aeronavele erau aproape de destinație sau în diverse alte împrejurări, de la unele dintre ele primindu-se mesaje dintre cele mai ciudate în momentele de groază care au stârnit cele mai controversate și fanteziste dispute, explicații: strigăte disperate, provocate de neputința asigurării instrumentelor de bord, de rotirea aiurea a busolelor, de înnegurarea cerului, într-o zi senină, de amenințare dinspre ocean („nu arată cum trebuie”) ș.a.

Explicațiile care s-au dat sunt multiple, fiind legate de cer și mare: de la atacurile monștrilor marini la deformațiile timp-spațiu care creează dimensiuni, de la valurile seismice la fulgerele globulare care ar cauza explozia avioanelor, la vârtejuri electromagnetice sau gravitaționale care ar determina pierderea fără urmă a vaselor în spațiul marin sau prăbușirea avioanelor, dar, mai ales la O.Z.N.-uri, aeriene sau subacvatice, aparținând unor entități venite din spațiul terestru, sau supravieuitoare ale unei civilizații din îndepărtate timpuri.

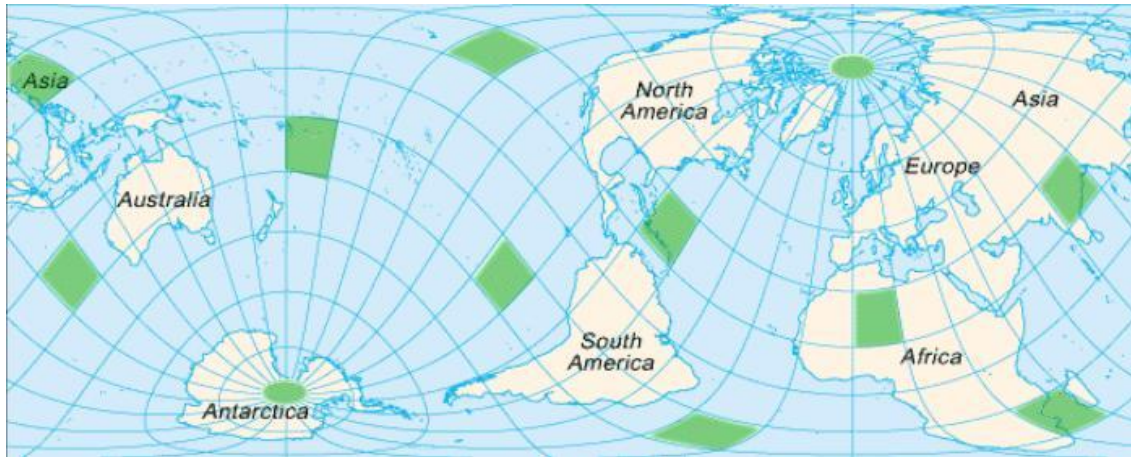
Autoritățile aeronavale și aeronautice au adus explicații simpliste și liniștitoare, punând accent pe erori de navigație, furtuni bruște, accidente propriu-zise, fără a ține cont de faptul că din acele numeroase dispariții nu s-au găsit nici resturi plutitoare, nici epave. Găsind explicații diverse, oficialitățile au pus dispariția navelor pe seama curențului Gulf Stream, care curge spre nord cu mai bine de 4 noduri pe oră și care ar face să șteargă orice urme sau pe baza găurilor albastre („blue holes”) existente între formațiunile calcaroase din acea zonă, prin curenții lor periculoși provocați de forța mareelor.

O interesantă ipoteză a fost înaintată de Edgar Cayce, în 1945 care pomenea de o sursă de energie pe care ar degaja-o cristalele, sursă folosită de atlanți, care s-au scufundat în ocean lângă insula Andros, la mai bine de o milă adâncime, provocând uneori, prin puterea lor, dereglări ale busolelor și echipaentelor. Limita estică a triunghiului, Insula Bermuda, a măsurat inițial 280 km, iar după dispariția sa au rămas la suprafață trei piscuri care formează Insulele Bermude. Nu este exclus ca tocmai această insulă să fi fost celebra Atlantida, ori locul în care s-a produs „Potopul lui Noe”.

În ceea ce privește dispariția avioanelor s-au înaintat mai multe ipoteze conform cărora, în cosmos există forțe, comparabile cu valurile seismice, vânturi, curenți puternici, la diferite înălțimi, turbulențe născute din senin în care avioanele intră fără a mai putea ieși. Dispariția, dereglarea comunicațiilor radio ar fi determinată, conform altor ipoteze, de unele disfuncționalități gravitaționale și magnetice necartografiate. Alte explicații au făcut apel spre unele excepții de la regulile naturii, la schimbări interdimensionale prin coridoare, un fel de găuri prin cer în care se pierde urma avioanelor sau la „răpirea” de entități din spațiul extraterestru.

Ivan Sanderson aprecia că există pe Terra, localizate între 30- 40 grade latitudine nordică și sudică față de ecuator, încă cinci zone de tipul Bermudelor sau a „Mării Diavolului”, situată la est de Japonia, care are proprietatea interesantă de a avea coordonatele perfect simetrice cu triunghiul Bermudelor față de centrul Pământului. Aceste zone mai poartă denumirea de vortexuri.

În ciuda nenumăratelor ipoteze vehiculate, misterul Bermudelor rămâne încă o enigmă din multe enigme ale Terrei.

Eleva : Huțu Andreea, clasa a IX-a F
 Profesor: Moga Alina – Mihaela

Frescele din Tassili și arta rupestră

Europa, în special prin Spania și Franța, este deținătoarea celor mai multe picturi rupestre descoperite începând cu deceniul al cincilea al secolului al XIX-lea.

Tassili - Femei

Dintre toate descoperirile arheologice din lume, peșterile Tassili-n Ajjer („Podișul Râurilor”) din Algeria reprezintă poate, cea mai mare colecție de lucruri care amenință să submineze înțelegerea actuală a științei moderne. Câteva mii de gravuri și picturi datând de acum peste 15.000 de ani, dezvăluie scene neobișnuite pentru o populație considerată a fi incredibil de primitivă. Pe acești pereți de stâncă găsim oameni cu căști de protecție și antene, costume de corp dintr-o singură piesă, figuri umanoide de peste 15 metri înălțime și obiecte similare cu nave spațiale care zboară pe cer.

Descoperite în 1933 într-o regiune de platou la care accesul este dificil, întinse pe o distanță de 10 kilometri, pe scobituri de stânci, se înșirau mii de gravuri și picturi colorate reprezentând figuri umane și animaliere: rinoceri, hipopotami, elefanți, struți, gazele, girafe care nu-și aveau habitatul în deșert.

Celebrele fresce aparțin unei civilizații care a existat într-o Sahară plină de verdeță, populată cu mii de animale din diferite specii, ceea ce explică denuirea de Podiș al Râurilor într-o zonă aridă, plină de stânci, gresie, nisip și fără ape.

Tassili - Tauri

Există și alte locuri în Sahara care aduc mărturie pentru existența unei culturi preistorice în aceste locuri, pe vremuri o regiune plină și verdeță și și izvoare. În masivul Hoggar s-au descoperit vestigiile a 80 de așezări preistorice cu schelete omenești și fragmente de ceramică, iar în centrul Saharei s-au descoperit urmele unor așezări pescărești, cu scoici și unelte.

Acestea sunt câteva mărturii concludente care pot susține ipoteza schimbării climei care a făcut din Sahara cea verde, cel mai mare deșert al lumii. Dincolo de enigmaticele neelucidate încă, Frescele din Tassili reprezintă o fundamentală contribuție la cunoașterea unei vaste zone africane devenită astăzi cel mai mare deșert de pe glob, cândva un ținut înfloritor, care a lăsat în urma sa, pe stânci, vestigiile ale populațiilor care s-au succedat de-a lungul a 6 milenii.

Mititelu Laura Elisabeta, clasa a IX-a F
Profesor: Moga Alina – Mihaela

Civilizații înaintea omului de Cro-Magnon

Urme ale unei civilizații existente înainte de consemnările istoriei moderne, o mare civilizație mondială care a dispărut în îndepărtatul trecut din cauza cataclismelor naturale sau provocate de om, se află transmise prin vii grai sau prin cronici. Descoperirile din Tanzania, la Olduvai George, sugerează ipoteza că omul primitiv ar fi putut să apară cu mult mai în urmă, aproximativ 2.000.000 ani în urmă. De asemenea, descoperirile din peșterile din Valonet, Franța, a căror vechime a fost stabilită la 1.000.000 ani, aduc argumente în același sens.

Aprecierea că omul de Cro-Magnon (**Homo sapiens fossilis**) care a trăit cu 35.000 ani în urmă avea volumul craniului aproape egal cu al omului de astăzi și că era un tip mai evoluat decât omul de Neanderthal, ar susține ideea privind evoluția preistorică conform căreia un tip uman a succedat altui tip uman cu care a putut și conviețui.

Incredibilele desene scrijelite în stâncă la Lussac-les-Châteaux din Franța prezintă oameni îmbrăcați în ținute moderne: robe, cizme, cingători, pălării și pelerine, bărbați fără barbă și mustață au fost realizate cu mii de ani înaintea „zrilor civilizației”. Aceste înregistrări vechi descriu o populație destul de rafinată, care purta părul scurt, barba îngrijită și îmbrăcăminte bine croită. Unele pietre arată detalii ale oamenilor călărind și perfect legitimi într-un stil cu totul modern.

Asemenea picturi care datează din aceeași perioadă se găsesc și pe pereții unor peșteri din Africa de Sud care prezintă călători albi îmbrăcați în haine. *După pietrele gravate din Lussac-les-Châteaux, pre-istoria a căpătat un nou aspect, un nou sens, trecutul a ieșit din întuneric și strămoșii noștri și-au lăsat să cadă „zdrențele grosolane”, cu care se acopereau de bunăvoie până atunci*, a declarat regretatul Robert Charroux, un arheolog și cercetător care și-a dedicat cariera pentru descoperirea adevăratei povești a istoriei umane.

Au existat totuși civilizații superioare înaintea celor cunoscute, cu o cultură avansată, îngropate de ișcărilor tectonice ale scoarței terestre sau congelate de ghețurile Polului Nord sau Sud, acoperite și ascunse de mări și oceane?

Modalitatea de datare a începuturilor civilizației, care s-a dezvoltat printr-o combinație de carbon 14, potasiu, argon, uraniu, thoriu, cu cea a dendrologiei (inelele copacilor), a termoluminescenței ș. a., a zdruncinat puțin teoriile de până acum a începuturilor civilizației.

Există unele descoperiri care nu au putut fi explicate științific nici până în prezent precum: exploatarea unor mine de fier din Lesotho, acum 43.000 ani, unelte vechi de 100.000 ani în Iran, mineritul cuprului la nord de Michigan înaintea localnicilor indigeni, seriile de galerii subterane dintr-o mină de cărbune din Utah. Alte semne de întrebare ridică descoperirea unei urme de încălzări întipărite într-o bucată de cărbune în Fischer Canyon, cu o vechime de 15.000.000 ani, urma unei tălpi de pantof sau sandale cu striuri întipărită în solul deșertului Gobi, datând de mii de milioane de ani în urmă, conturul fosilizat al unei sandale cuprinzând animale fosile din paleozoic, dispărute cu 200.000.000 de ani în urmă sau scheletul unui om fosilizat într-un strat cu o vechime de milioane de ani dintr-o mină din Italia. Descoperirile misterioase pot fi continuate de găsirea de către spanioli a unui cui, într-un masiv de calcar din Peru, întrucât fierul nu era cunoscut înainte de cucerirea spaniolă.

Desenele preistorice cioplite în stânca de lângă Marele Canion, reprezentând un om atacând un mamut, sau un trinosaur în poziție verticală, sculpturile preistorice de-a lungul Amazonului reprezentând stregosauri sunt uluitoare, deoarece se știe că, din punct de vedere geologic, omul a apărut târziu în America.

Statuetele din lut descoperite în Acambaro, Mexic, reprezentând miniaturi de rinoceri, cămile, cai, maimuțe uriașe, dinozauri den era mezozoică au fost realizate de artiști necunoscuți cu 30.000-6500 de ani în urmă, însă, faptul că aceste animale au fost pictate, scrijelite sau cioplite pe diferite suporturi nu înseamnă obligatoriu că oamenii au trait odată cu ele. Totuși se poate ca omul să se fi ivit mai devreme decât s-a cunoscut și să fi cunoscut o parte dintre aceste animale, dispărute ulterior.

Un craniu din epoca preistorică, aflat la Muzeul de Paleontologie din Moscova, vechi de câteva sute de ani, purta un orificiu provocat de un proiectil rotund, ca un glonț, un alt craiu descoperit într-o comună din Zambia, aflat la un muzeu din Londra, cu vechime de 40.000 ani, cu orificiu în partea stângă, sunt alte descoperiri care impun diverse explicații și pledează pentru existența pe Pământ a omului civilizat înainte de data care s-a presupus până acum.

Ținând cont de capacitatea de dezvoltare și de progresul culturii noastre în 6000 ani, de la epoca primitivă la cea a fiziunii nucleare, s-ar putea ca alte civilizații să fi putut evolua cel puțin până la același nivel de dezvoltare. Se poate ca acea civilizație primitivă să fi atins capacitatea de distrugere pe care am atins-o noi. Explozii puternice au fost semnalate în Sodoma și Gomora, în miturile grecești, în legendele indienilor americane, iar în cronicile străvechilor Indii este descris efectul unei explozii care seamănă cu una nucleară,

Toate aceste mistere greu de explicat istoricește fie sunt puse sub semnul întrebării, fie că sunt văzute ca ure ale extraterestrilor în epoci foarte îndepărtate. Ele oferă, totuși, câteva dovezi, în afară de legende, despre existența ipotetică a unei civilizații cu mult înaintea civilizației cunoscute, cu o vechime de proporții antice. Totuși, până la confirmarea cercetărilor științifice, această problemă a existenței unei civilizații mai vechi decât Omul de Cro-Magnon rămâne o simplă ipoteză.

Varvara Bianca, clasa a IX-a F
Coord. prof.Moga Alina – Mihaela

HAZ DE NECAZ

Era odată un tînăr care cînd era mic voia să se facă un "mare" scriitor. Cînd i s-a cerut să definească "mare", a spus:

- Vreau să scriu chestii pe care să le citească toată lumea, chestii la care lumea să reacționeze emoțional, lucruri care să-i facă să strige, să plîngă, să urle, să se zbată de durere, disperare și mînie!

Acum lucrează pentru Microsoft și scrie mesaje de eroare...

- De ce a rămas celebru Napoleon? întreabă profesoara.

- Fiindcă avea o memorie formidabilă, răspunse elevul.

- Poți fi mai clar?

- Da. Pe statuia sa scrie: "Pentru memoria lui Napoleon".

- Grozav aş vrea să zbor pe Lună în timpul tezelor!

- De ce?

- Acolo orice materie este de 6 ori mai ușoară!

- Alo, Vladimir?

- Da.

- Îți amintești ce ne-a dat ieri la matematică?

- Cîte un 3.

Profesorul se străduiește să lămurească elevilor proverbul "Drumul cel mai scurt e și cel mai bun".

- Tata zice că nu-i așa! spune un elev.

- Zău? Și ce meserie are tatăl tău?

- Șofer de taxi.

- Cîte continente sînt? întreabă profesorul.

- Cinci.

- Enumeră-mi-le!

- 1, 2, 3, 4, 5.

Doi colegi de clasă:

- Ce-ai scris la BAC la română?

- Nimic, am dat foaia albă!

- Bă, esti nebun?! Or să zică ăștia că am copiat unul de la altul!

La un BAC se prezintă elevi cu diferite pregătiri. Intră primul foarte pregătit și iese radios:

- Cum a fost? îl întreabă ceilalți.

- E... ca între profesori...

- Adică...?

- Ei întrebau, eu răspundeam, ne completam...

Intră al doilea și la ieșire aceeași întrebare:

- Cum a fost?

- Ca de la profesori la elev... ei întrebau, eu răspundeam, mă mai ajutau ei...

Intră al treilea... și la ieșire:

- Cum a fost?

- E... cum să fie... ca între popi...

- Cum așa?

- Păi ei întrebau, eu îmi făceam cruce, eu răspundeam, își făceau ei cruce...

Mama către fiică, înainte de examen: --- Azi, la bac, să citești cu atenție subiectele, că doar ai învățat, și să le rezolvi pe rând: partea întâi, partea a doua și partea a treia. Apoi, îți mai rămâne timp să zâmbești și la camera de filmat din clasă că așa e frumos. Mama către fiică, după examen:

- Cum a fost?

Fata: Am făcut cum mi-ai spus. Am citit cu atenție. La primul subiect nu am știut ce să scriu, la al doilea nu am știut, iar la al treilea

nu am știut. Iar în timpul rămas am zâmbit la cameră.

Oră de dictare în clasa a patra. Mircea îi șoptește colegului:

- Auzi, Alecule, scriem deja de un sfert de oră. Nu crezi că ar fi cazul să mai punem și vreo virgulă?

Desen realizat de
Andrei Diana,
clasa a IX-a B
Coord. prof.
Mihaela Craiu

Profesoara:

- Bulă, conjugă verbul a merge!
- Eu merg... tu mergi... el merge...
- Mai repede!
- Eu fug... tu fugi... el fuge...

La ora de gramatică, se analizează propoziția „Iată, vaca are coadă”. Cum analizează

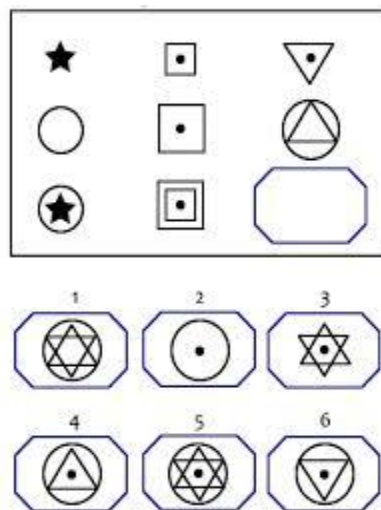
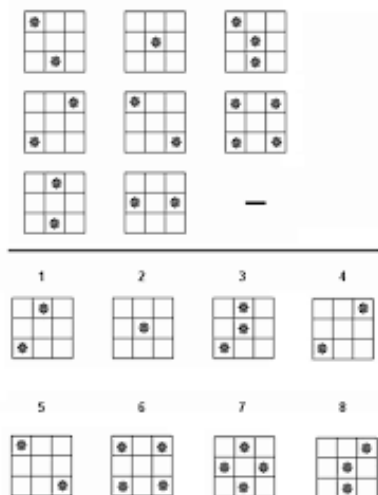
Bulă:

- Iată este subiect pentru că este scris cu literă mare și este început de propoziție. Vaca este atribut pentru că așa îi zice mama fiicei ei. Are este conjuncție pentru că leagă cuvântul vacă de coadă. Coada este predicat pentru că se mișcă.

Auzite de prof. Craiu Mihaela

TESTE DE INTELIGENȚĂ

Privește cu mare atenție desenele. Care piesă lipsește din fiecare?

REBUS

ORIZONTAL:

1. Autorul cărții folosite de personajul Dionis din Sărmanul Dionis de M. Eminescu.
2. Iubitul zeiței Venus – Zeul iubirii la greci.
3. Totalitatea miturilor create de un popor sau de un grup de popoare înrudite.
4. Zeul somnului la greci – Secure! – Zeul vânturilor.
5. Cuvânt care imită lătratul câinelui (sinonim cu „ham!”) – „Și” în franceză – Munte!
6. Xenia Oprea - fiul zeului Cefiso și al nimfei Liriope care, îndrăgostindu-se de propria imagine, oglindită în apă, a murit înecat.
7. Muza poeziei lirice – Podoabă pentru deget.
8. Tehnologia informației (abr.) – Stă pe cal – Avânt.
9. Acolo (pop.) – Nevasta în prima zi (pl.).
10. Alt nume dat Venerei.
11. Stea – „a fi” la imperfect, pers. III, sg.

VERTICAL:

1. Zeul suprem al dacilor – animal considerat călăuză a omului în lumea morților.
2. Zeul suprem în mitologia scandinavă – Tânăr vânător iubit de Aurora de care s-a îndrăgostit zeița Diana dus apoi în insula Delos.
3. Învârtit – Titan care susține globul pământesc pe umeri.
4. Care onorează – Prefix cu sensul de circuit.
5. Mail scris fără cap! - Spațiu nemărginit conceput ca un amestec confuz de elemente materiale, care ar fi existat până la apariția lumii – Yves Adams.
6. Student Service Operation for Success (abr.) – Iubire.
7. Europeni care au crezut în Zeus – Suffixul din „tinerime”.
8. Relații Economice Internaționale (abr.) – jună (pl.)
9. Substanță organică incoloră, cristalizată, care se găsește în urină și în sânge – Numele dat lunii în mitologia greacă
10. Răspunsul dat la ghicitoarea Sfinxului de către Oedip (neart.) - Generator Și amplificator de radiații, foarte intense Și înguste.
11. A ataca – Ene!

Dicționar: TAH, ODO.

Desen realizat de Olaru Daniela, clasa a IX-a A

Desen realizat de Beatrice Drugescu, clasa a XII-a A

REBUS (Răspunsuri)

1	Z	O	R	O	A	S	T	R	U	10	A
2	A	D	O	N	I	S		E	R	O	S
3	M	I	T	O	L	O	G	I	E		A
4	O	N	I	R		S	R		E	O	L
5	L		T	A	H		E	T		M	T
6	X	O		N	A	R	C	I	S		A
7	E	R	A	T	O		I	N	E	L	
8	I	T		S	A		E	L	A	N	
9	C	O	L	O		M	I	R	E	S	E
10	A	N	A	D	Y	O	M	E	N	E	
11	L		S	O	A	R	E		E	R	A

COMITETUL DE REDACȚIE

Coordonatorul revistei: prof. Zaharia Carmen Mihaela

Redactori și colaboratori:

cadre didactice: dir. adj. prof. Liliana Radovici, prof. Grava Dorina, prof. Cornescu Diana, prof. Craiu Mihaela, prof. Moga Alina – Mihaela

elevi: Șanta Alexandru (a XI-a G), Muscalu Bianca Alexandra (clasa a XI-a F), Niculea Alexandra Elena (cl. a XI-a F), Aramă Claudia (a XI-a F), Huțu Andreea (clasa. a IX-a F), Munteanu Eliza (cl. a X-a E), Forcoș Petronela (clasa a XI-a F), Pavăl Felicia (clasa a XII-a F), Radu Axente (clasa a XII-a F), Lupu Cosmin (clasa a XII-a F), Huțu Andreea (clasa a IX-a F), Mititelu Laura Elisabeta (clasa a IX-a F), Varvara Bianca (clasa a IX-a F), Bogdan Mândrilă (clasa a X-a B), Astanei Raluca (clasa a IX-a A), Nicolae Nicoleta (clasa a XII-a E), Dinu Andreea (clasa a IX-a D), Mihaela Șalău (clasa a XII-a B), Gâscă Andrei, clasa a IX-aD, Andrei Diana, clasa a IX-a B

Tehnoredactare:

prof. Zaharia Carmen Mihaela

ing. Bogdan Andrei

ing. Ion Radovici